2174

മരീചിക

മരണം

ഉറയൂരിയ ആ ദിനങ്ങൾ അപരിചിതമാണ്
പുതിയ നിറം, പുതിയഗന്ധം.
സ്പർശനിമേൽ ചത്തുമലച്ച തൊലിപ്പുറത്തും
രസമുകുളങ്ങൾ വിറങ്ങലിച്ച നാവിൻ തുമ്പത്തും
കണ്ണീർ വറ്റിയ കവിൾത്തടങ്ങളിലും
നിസ്സഹായതയുടെ കറുത്ത നിഴലുകൾ മാത്രം.

നിസ്സഹായത

കാലത്തിന്റെ നിശ്ചലതയിൽ
തലകുത്തിനിൽക്കുന്ന ചരിത്രം
നിലവിളികളെ നിശബ്ദമാക്കുന്നു
അവളുടെ അബലത അവന്റെ ബലമായിമാറുമ്പോഴും
മനസ്സുമരിച്ച മനുഷ്യൻ
തടാകങ്ങളിൽ കാട്ടുതീ പടർത്തുമ്പോഴും
പ്രകൃതിയുടെ പച്ചിമയിൽ
ജ്ഞാനത്തിന്റെ ശവം ചീഞ്ഞളിയുകയായിരുന്നു.
സങ്കടക്കടലിൽ മുങ്ങിത്താഴുന്ന മോഹങ്ങൾ
പൊട്ടിക്കരയാൻ വെമ്പുകയാണ്.

പ്രതികാരം

എവിടെയോ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട
അൻപതു തുന്നുകളുടെ
ആ ചെരുപ്പിൽ
പുതിയകാലത്തിന്റെ പ്രതിഫലനം.
പെയ്തിറങ്ങാൻ മടിച്ചെങ്കിലും
വിശപ്പിന്റെ തികട്ടലിനെയും
ക്രൂരതയുടെ കറുത്ത നിഴലിനെയും മായ്ക്കാൻ......
ഒരു പ്രളയം, അനിവാര്യം !

ആത്മവിലാപം ;

എല്ലാമൊരു 'തോന്നൽ' മാത്രം
എന്നിലെ പെണ്ണിന്റെ എളിമ
സമ്മതിച്ചില്ല ,
ഈ കൃതിയൊരു പൂർണ്ണവിരാമമിടാൻ.
അതെപ്പോഴും ....
നക്ഷത്രങ്ങളുടെ അംബരങ്ങളിൽ നിന്ന്
വിൺപെരുതുള്ളികൾ പാറയായി പെയ്യുകയായിരുന്നു,
ആ തുള്ളിയിൽ ഒളിച്ചിരുന്ന
ഒരു മരുഭൂമിയെ ഞാൻ പിടികൂടി,
അവിടെ 'പ്രതീക്ഷ'യുടെ വിത്തുകൾ
മുളപൊട്ടുകയായിരുന്നു.

- പ്രകൃതി പറഞ്ഞത് -

"വറ്റിവരണ്ട പുഴയെ സമുദ്രങ്ങൾ നോക്കി ചിരിച്ചോളൂ,
കുടിച്ചുവറ്റിക്കാൻ
ഇനിയും സമുദ്രങ്ങളും
അതിരുകളുടെ ആകാശങ്ങളുമുണ്ടാകും
ഒടുവിൽ
ആ പുഴയുടെ പടം
മനുഷ്യരുടെ മണവും പേറി
അപരരുടെ അതിഥിയായ്
മേഘങ്ങളിലേക്ക് യാത്രയാകും."

'പ്രകൃതിയുടെ തെളിമ നശിക്കുമ്പോൾ
മനുഷ്യന്റെ എളിമ മരിക്കുകയായിരുന്നു.